

Kafka i granskauen

MÅNEDENS KOMMENTAR

AV KETIL SKOGEN
SOSIOLOG OG FORSKER

■ **JEG VET** ikke hvor mange av leserne som har hørt om den tsjekkiske forfatteren Franz Kafka og hans roman «Prosesen». Den handler om Josef K., som havner i en absurd rettssak som han aldri kommer ut av, der han ikke vet hva han er anklaget for. På grunn av boka er Kafkas navn for alltid knyttet til det å stå overfor et ugjennomtrengelig byråkrati, og bli viklet inn i formålsløse prosesser som aldri tar slutt.

Jeg skjønner godt hvordan Josef K. hadde det. Jeg har nemlig havnet i en «prosess» sjøl. Her er historien om den:

Jeg skjønner godt hvordan Josef K. hadde det. Jeg har nemlig havnet i en «prosess» sjøl.

Høsten 2012 oppdaget jeg ei hogstflate der det ikke var satt igjen noen kantsone langs en bekk. Det så ut til å være i strid med skogbrukslovens miljøforskrift, som har klare krav om kantsoner. Det er viktig at kantsoner langs vassdrag ikke hogges, noe alle JFF-medlemmer som har jobbet med gytebekker vet. Naturvernforbundets lokallag valgte å følge opp denne saken. Ingen ante at det skulle utløse en byråkratisk runddans som har krevd utholdenheten til en husky, og som Franz Kafka ville nikke gjenkjennende til.

■ **DET ER** ikke få ting som kan trekkes inn, om de som er ansvarlige vil gjøre det vanskelig. Først er det spørsmål om hogsten er i samsvar med miljøforskriften. Det skal kommunen passe på. Så er det noe som heter sertifisering etter «PEFC skogstandard», en standard for miljøhensyn som forvaltes av private sertifiseringsfirmaer. De sertifiserer ulike tømmerkjøpere, for det meste samvirkeorganisasjoner som Glommen, Viken, osv. Disse igjen, som da er «sertifikatholdere», skal se til at tømmeret er avvirket i henhold til PEFC-standard. I denne saken dukket også arbeidsmiljøloven opp, fordi skogeier mente vindfall kunne være en

fare for kraftverksarbeidere langt nedstrøms den lille bekken.

Da måtte vi finne ut hva kommunen mente om alt dette. Og kommunen holdt med skogeieren. Deretter måtte vi finne ut om Fylkesmannen mente det samme. Det gjorde landbruksavdelingen (brevet som forteller hvorfor, er et av de mest uforståelige offentlige dokumenter jeg har lest).

Vi var ikke enige i disse vurderingene og ville kontakte firmaet som hadde utstedt sertifikat til tømmerkjøperen. For å få vite hvem det var, måtte vi også finne ut hvem som hadde kjøpt tømmeret.

■ **DET VILLE** ikke kommunen ut med, fordi det er en «forretningshemmelighet». Beslutningen om å ikke gi informasjon, må være et enkeltvedtak etter forvaltningsloven som kan påklages, mente vi. Nei, sa kommunen. Da spurte vi Fylkesmannen (denne gangen kommunalavdelingen). Jo, sa de, det er et enkeltvedtak. Dere kan klage, og vi behandler like godt klagen med en gang. Men den tas ikke til følge. Kommunen gjør rett i å nekte.

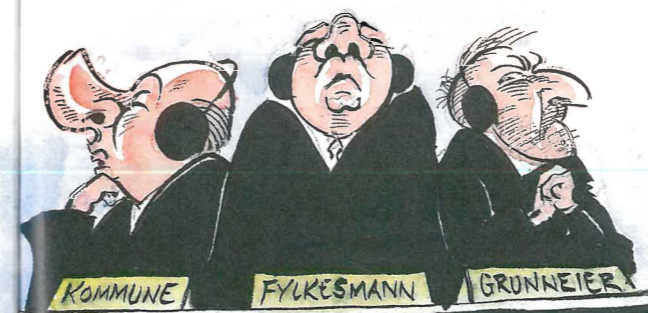
Hvordan skal vi da få vite hvem som har sertifisert denne hogsten? Vi er jo ikke interessert i hvem som kjøpte tømmeret, men i hvem som har utstedt sertifikatet. Derfor må vi vite hvem kjøperen var. Vi spurte så skogeieren direkte, men der var svaret det samme: Forretningshemmelighet.

Etter 17 brev fram og tilbake er vi ikke i mål. Nå er skogeieren klaget inn for Klagenemnda for miljøinformasjon og Fylkesmannen er klaget inn for Sivilombudsmannen. Ingen aner hvor lang tid dette vil ta, og heller ikke hva utfallet blir. Og dette gjelder en eneste hogst.

■ **VI LESER** i avisen at avvirkingen for tiden er rekordhøy. Der jeg ferdes spretter digre tømmerlunner opp over alt. At det forsterker problemet med «grisehogst», er dessverre også lett å se. Kjøreskader, erosjon, ingen «livsløpstrær», snauhogst langs vann, vassdrag og myr. Fortjenesten er høy, tidspresset stort og kontrollen uhyre svak. Når systemet er slik at vanlige folk ikke har noen reell mulighet til

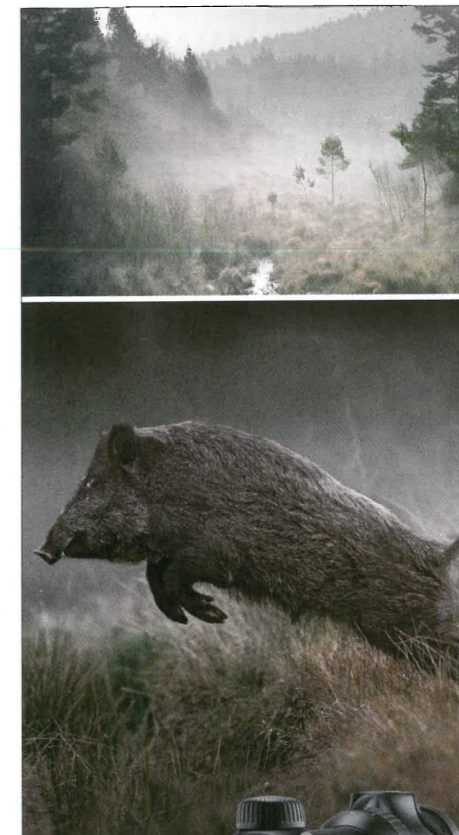
å komme i inngrep med det som skjer, og mange avskrekkes fra å foreta seg noe som helst, har man lagt veien åpen for en ganske skamløs rovdrift på våre felles naturressurser.

Flere politiske partier vil overføre ansvaret for naturforvaltning til et lokalt nivå. Skogbruk er i praksis en av de aller viktigste måtene norsk natur «forvaltes» på, og der er

ansvaret allerede lokalt. Det ligger hos skogeierne og kommunene, mer lokalt blir det ikke. Men at andre lokale stemmer skal bli hørt, passer tydeligvis dårlig. Jeg tror ikke partier som ser på privat eiendomsrett og ressursutnyttelse som grunnleggende menneskeretter, har planer om å slippe

til oss som vil at den ressursutnyttelsen skal styres. Derfor har man utstyrt seg med et regelverk og et forvaltnings- og sertifiseringssystem som går Kafkas «prosess» en høy gang. Og mens vår lille prosess pågår – på tredje året – jobber skogsmaskinene ufortrødent videre. ■

DU FINNER INFORMASJON OM PRODUKTENE VÅRE HOS EKSKLUSIVE SPESIALISTFORHANDLERE OG PÅ WWW.SWAROVSKIOPTIK.COM

LAST NED VÅRT LEAD-AVSTANDSAPP FOR ANDROID ELLER IOS NÅ

Z6i 1-6x24 HASTIGHETEN ER MÅLET

I det fjerne hører du lydene av et stort dyr som baner seg vei gjennom krattskogen, og det kommer rett imot deg ... Som jeger har du to utfordringer. Du må ta en avgjørelse i løpet av et hundredels sekund, og deretter avfyre et sikkert skudd. Kikkertsiktet Z6i sørger for at du har det beste utstyret for denne utfordringen. Det eneste synsfeltet gir deg overblikket du trenger, mens forstørrelsen på 6x gjør at du kan avfyre et treffsikkert skudd. Z6i 1-6x24 – førstevalget for bevegelsesjakt. SWAROVSKI OPTIK avgjør øyeblikket.

SWAROVSKI
OPTIK